

La insolència mendicant

Es quasi segur que les nostres apreciacions damunt del tema Beneficència, que avui plantejem, desplaçaran a una part de l'opinió; altra part no hi trobarà complert el seu pensament, i molta d'altra tampoc hi estarà ben identificada. Això és el que sempre passa quan hom es disposa a parlar dels mals que se'n diu socials, ja que la societat de tots els temps i nacions ni volen ni poden resoldre'ls.

Diffícilment la legislació podrà suplir la part moral que cal en tots els afers humans. El mal ja prové de l'educació que té l'individu; prové també del desenvolupament de les qualitats morals en que la societat apoya les seves decisions abans d'obrar.

I per causa de la imprevisió de l'individu, i per efecte de la indiferència de la societat, hi ha per tot arreu pobres desvalguts.

Nosaltres també tenim pobres. Aquesta afirmació ens fa meditar un xic, i sense deixar d'aplaudir el gest oficial del repart de *bonos* en espècies que les Autoritats i particulars han fet les passades festes, creiem que és arribada l'hora d'endegar per camins més definitius l'assumpte.

Potser serà hora que es recullin aquestes voluntats que hi ha a cada porta i es procuri unir-les per a que tinguin una més eficaç inversió, si pot ésser, en socorrre als pobres de casa nostra.

No és això una sentència contra els que no sien veïns o fills d'aquí, al contrari, és una precaució per no augmentar encara més el nombre dels que roden el món.

Si tots els pobles cuidessin per damunt de tot dels seus pobres, evitarien aquesta deserció que esdevé una plaga social.

Si tots els pobles creessin institucions que recollissin les voluntats caritatives que en molts portals hi ha, i que sols se n'aprofiten les més de les vegades uns desvergonyits vianants que no esperen altra ocasió que escurar calaixos, es podria aconseguir que els del mateix poble tinguessin una pensioneta que tapés les més perentòries necessitats.

Es imprescindible que en aquestes associacions, hom no tracti d'introduir-hi l'especulació personal ni l'afany partidista perquè el seu profit sigui positiu. Però en els pobles que els sentiments caritatius són arrelats, pren noves formes i s'aconsegueix les mateixes avantatges.

Hom sent la nostàlgia dels sentiments humanitaris peculiars del poble, en veure que altres de veïns senten la frisança de rivalitzar en els actes caritatius: Des del propietari acaudalat que en morir assigna una part de la seva riquesa per a sostenir o ampliar l'obra benèfica, fins a l'industrial o comerciant amb botiga oberta que assigna una quota mensual per a sostenir el seu Hospital,

són exemples enriquits per l'esclat popular de les donacions de les societats recreatives existents, i pels festeigs anuals o temporals en profit del centre benèfic.

Es costum molt estesa ésser caritatiu comptant amb la butxaca dels altres o amb una assignació del pressupost; això dificulta en molts pobles la unificació de l'acció caritativa, i es troben com la nostra vila que els seus pobres han d'anar a l'Hospital del cap de Districte o al de la Capital.

Segurament que les despeses que provoquen al pressupost i el que s'inverteix en actes de Beneficència, n'hi hauria suficient per a sostenir-los dignament a l'Hospital de la localitat.

Darrera d'això no hi faltaria l'apoi del poble, qui vetllaria per a què no es mantinguessin ganduls o imprevisors i es deixés sense apoi al desvalgut.

Però, heus-aquí, que m'he anat apartant del que volia exposar, això és, de la insolència mendicant que fa un temps regna davant dels portals de la vila, i que nosaltres hem vist en el propi i en el del veí, que en lloc d'implorar una almòina aquell qui tindria dret natural de fer-ho es presenta un desvergonyit a exigir-la amb la paraula grollera i llorda.

Sembla una paradoxa entrar en un poble hi trobar-se al davant amb un gran lletrer que digui: «Prohibida la mendicació»; però paradoxa més gran és aquells pobles que estan oberts a tota la *pilleria* que sota la capa de mendicant roda pel món.

No fa molts anys un sol empleat que vivia de les migrades voluntats que uns quants veïns li feien la mercè de donar-li, n'hi hagué prou per a que el pacífic vilatà estés a recés de la insolència mendicant i de la pilleria que s'hi abriga.

I la solució en molts pobles no la han aconseguida amb el lletreret, sinó amb el vigilant i amb el seu Hospital o Casa de Pobres, donant una racció al vianant i la carretera expedita per a marxar cap al poble que més li agradi.

I podeu ben creure que en aquell Hospital o Casa només hi van els veritables pobres, que els que ho tenen per ofici o per medrar no s'hi acosten pas. I el poble que en reporta un descans i una seguretat no és gens escàs en sostenir-ho.

MIQUEL GRIVÉ i MASÓ

Quan més sabràs, més rigurosament seràs judicat, si no vius més santament. No vullguis, doncs, envanir-te de cap art ni ciència, tem pel què en saps. Si creus tenir un talent clar i saber molt, tingues per cert que és molt més el que ignores.

VEN. TOMÁS DE KEMPIS